



Mustang de Paris, TTPS.

Ngựa Hoang Nhớ Rừng

Ngựa hoang, tức mustang trong Anh ngữ, vốn biểu tượng cho loài sinh vật sống hòa mình trong thiên nhiên, ngựa hoang đẹp đẽ về dáng, dũng mãnh về sức, tình tứ trong tình cảm như khi đôi ngựa hoang truy hoan trong chốn rừng xưa. Tích xưa bên Tàu kể rằng chiến mã xứ Hồ Nam bị đày lên Hồ Bắc, chiến mã nhớ rừng xưa reo tiếng hí ai oán.

*"Ngựa hoang vung sức băng rừng
Tung hoành một cõi nghe từng vó câu."*

Rồi bỗng tôi nhớ bài ca "Vết Thù Trên Lưng Ngựa Hoang", ý thơ Duyên Anh, nhạc Ngọc Chánh - Phạm Duy:

"Ngựa hoang nào dẫm nát tơ bời

Đồng cỏ nào xanh ngát lưng trời

Ngựa phi như điên cuồng

Giữa cánh đồng dưới cơn giông..."

Khi nhập đề như vậy tôi muốn ám chỉ nhà thơ Tôn Thất Phú Sĩ, một thanh niên sĩ quan Hải Quân VNCH, dáng phương phi, hùng dũng, nét điển trai như tài tử trong phim ảnh, một nhà thơ đa tình trong văn chương, hồn thơ đa cảm trong âm hưởng ướm át của thi ca Paul Verlaine, hay mang chất lãng mạn của Jacques Prévert. Nào, ta hãy nghe Tôn Thất Phú Sĩ (TTPS) trao tình thơ "Nỗi Nhớ":

*"Nhớ em nỗi nhớ rất lạ kỳ
Con tim đau nhói niềm chia ly
Đôi lúc hình như muốn nghệt thờ*

Nhìn trời nắng đẹp tưởng trời mưa"

Rồi TTPS tình tứ hơn khi cất nỗi nhớ người yêu trong hương thơm của vườn thơ của anh:

"Tôi đem nỗi nhớ cất trong vườn
Rực rỡ mùa hè hoa ngát hương
Thế mà bỗng chốc bầu không khí
Một nửa phai tàn nửa héo hon

Nỗi nhớ hình như biết thì thầm
Nghe lòng dào dạt tiếng yêu đương
Nhưng sao chợt thấy như hờn ghét
Dù biết đổi lòng tôi vẫn thương"

Trong bài "Bâng Quơ", những ý tưởng tình như thoáng thơm hương phấn, và khi tình thăng hoa để tình đến cho hồn rung theo gió:

"Em ngồi xoã tóc dáng Liêu Trai
Hong nắng bờ vai nghiêng nghiêng gầy
Bức tranh lụa thoáng thơm hương phấn
Bướm ngẩn ngơ vờn rũ cánh bay

Cứ để cho hồn rung theo gió
Cho tình vời vợi đến trong mơ
Đừng ngăn con suối vào sông rộng
Mà nghẽn dòng xuôi nước vỡ bờ "



Ta hãy nghe bài "Nụ Hôn Học Trò", nhà thơ nhắc nhớ nụ hôn vụng dại của tuổi thiếu thời, khi đóa Quỳnh hé nhụy như bờ môi e ấp, bồi hồi của mối tình nhiều vấn vương:

"Nhớ làm chi một nụ hôn

Vụng về ngày đó nụ hôn mất rồi
Chỉ còn sót lại trong tôi
Bờ môi hồng nhạt bồi hồi xa xôi
Trường xưa lớp cũ một thời
Đóa hoa Quỳnh thắm một đời vẫn vương
Người đi để lại mùi hương
Tôi về ngậm ngải tìm hương đốt trầm
Mỗi tình tôi rất lặng câm
Một mình mình biết dư âm thuở nào
Lên rừng xuống biển lao đao
Nụ hôn ngày đó đi vào thiên thu."

Nhà thơ TTPS chuyên chở những lãng mạn yêu đương, khi mà có anh và có em như bài tình thơ mang tên "Anh và Em":

"Anh yêu em mỗi tình tự nhiên
Như dòng sông xuôi về với biển
Qua mùa đông mùa xuân lại đến
Sau cơn mưa trời chợt hồng lên

Em yêu anh, em mơ tương lai
Như nụ hoa đến ngày kết trái
Hoàng hôn xuống chim bay về tổ
Máu tuần hoàn rồi trở về tim"

Thượng đế sinh ra người thi sĩ để họ sống vì yêu, chết vì yêu, từ nhịp đập của con tim họ chỉ thổn thức cho những nhớ nhung, những u hoài trong tình trường, và đó là cá tính của người làm thơ và say thơ:

"Làm sao quên làm sao quên được
Những ngày anh đưa em đi học
Trước cổng trường trao nụ hôn vội
Hai đứa thập thò sợ ai hay

Nhớ em anh thấy lòng ấm áp
Buổi sáng chờ em trên xe đạp
Kể nhau nghe chuyện tình trong nắng
Nắng đẹp lòng em chói mắt anh"

Anh nhớ em như sợi tình kéo dài những rong ruổi em nhớ anh của ngần ấy anh nhớ em. Tu me manques beaucoup, mon amour!:

"Nhớ anh, em thường ngồi lặng thinh
Tóc em dài bênh bồng theo gió
Từng sợi buồn em gọi tên anh
Sương trên cành tung giọt mong manh

Anh với em là loài hoa dại
Mà sao yêu nhau đến lạ thường
Đêm về ta nằm ôm gối mộng
Mắt môi xao xuyến một mùi hương"

Chiều nay vắng em, anh cô đơn trong quán cà phê của phố xá Paris lên đèn lộng lẫy, nhưng sao trong anh hồn dâng nỗi buồn không tên lạ lẫm, hay vì anh nhớ em vô vàn:

"Chiều nay bên góc cà phê nhỏ
Giữa phố Paris đẹp muôn màu
Anh thấy hình em trong đáy cốc
Chập chờn xoả tóc đợi người mơ."

Nhớ em, rồi nhớ bao kỷ niệm trao nhau của sân ga metro, của chiều dìu nhau dọc bến sông Seine, nỗi nhung nhớ mà ngập hồn tương tư để nhà thơ buông thơ qua bài "Tương Tư":

"Đêm về ôm gối chiêm bao
Ngàn thương trăm nhớ dạt dào tình xưa
Bỗng nhiên trời đổ cơn mưa
Lời anh ngọt mật cho vừa lòng em
Giọt rơi từng giọt bên thềm
Như ru em ngủ êm đềm tin yêu

Anh đi hứa hẹn thật nhiều
Bóng anh như áng mây chiều ngừng trôi
Hay là anh lỗi hẹn rồi
Bước chân phiêu lãng anh còn đam mê
Anh đi để lại trăng thề
Màu trắng kỷ niệm bên hè đêm nao..."

Em yêu dấu, anh vói tay mở cửa trắng vào, mảnh trăng tan vỡ xanh xao cõi lòng, bây giờ trời đã lập đông; Em à, nửa như khói ám, nửa trông lạnh lùng, ta ghét thương cao vút song song hay ta lại sợ ngày mai ấy không còn để yêu,... Em của ngày cũ thương nhớ, còn đâu kỷ niệm xa xăm chợt hiện về, để cho đường lên đỉnh núi cheo leo, để đường ra cửa biển sóng reo rì rào:

"Hồn em anh bỏ đường nào
Vỡ toang từng mảng nghẹn ngào chơi vơi
Tương tư tím một góc trời
Mây xa lạt gió một đời nhớ anh."

Je t'aime pour toujours! mãi mãi cho em. Cho em bao ngày cũ, của thưở hẹn hò, của ngày xưa tuổi mộng của dĩ vãng đáng yêu, em còn nhớ bài thơ "Ngày Xưa Yêu Dấu":

"Ngày xưa em không làm thơ
Vì anh là cả bài thơ trong hồn
Tình em sương khói cô thôn
Chập chờn ẩn hiện một dòng sông xanh
Giọt mưa còn đọng trên cành
Là giọt nước mắt để dành cho nhau."

Paris vào Xuân, vườn hồng tươi thắm, đôi yến bay lượn bên nhau trên cao

thăm thăm đó để tháng 3 khi vào mùa yêu đương ta trao nụ hôn bên hông giáo đường như bài thơ "Tháng Ba Paris":

"Châu Âu tháng ba buồn
Lòng Paris lao đao
Chuông Giáo đường thanh thoát
Cầu nguyện Chúa trên cao

Cho bình yên dưới thế
Hoa nở theo gót chân
Nắng vờn trong mái tóc
Tiếng nói cười quen thân"

Ta bên nhau phố xá chan hòa khúc hoan ca mừng Xuân, trong nỗi xôn xao của Paris trong tầm mắt, nhưng Sài Gòn khuất dạng quê hương trông niềm hoài mong:

"Bỗng Paris bùng dậy
Khúc nhạc vui chan hoà
Điệu vũ mừng xuân mới
Người Paris xôn xao

Sài Gòn tôi rất xa
Paris tôi rất gần
Nửa hồn tôi trông đợi
Nửa hồn tôi thiết tha"

Ta đi giữa phố xá đông người sao như trong nỗi ngậm ngùi của quê hương trở về cách xa, nơi đó ta có Sài Gòn bao nụ tình xanh với thương xót Tam Đa, có Huế của ngày nào ta đi ngang phố chợ Đông Ba, của những nỗi nhung nhớ em, đồng nghĩa với nhung nhớ quê hương; Ôi, quê hương trong tiềm thức cũ:

"Dòng sông Seine hai ngã
Tôi chơi vơi đi tìm
Ngã nào về Gia Hội
Ngã nào về Đông Ba

Lòng tôi vẫn nhung nhớ
Đời tôi vẫn bơ vơ
Quê tôi chừ đâu nhỉ ?..."

Mặc dù xa cố quốc đã lâu, nhà thơ TTPS mang bao hồn thơ nhung nhớ chốn cũ, như ngựa hoang nhớ rừng xưa, hay chiến mã khốc khi xa Hồ Nam để dâng sâu tâm tư ngựa hoang, Mustang de Paris, để mãi mãi thốt thức lời thơ xao xuyến rừng xưa, hay như nhà thơ đi giữa Paris vẫn mang con tim của Sài Gòn, của Huế xưa. Tôi đọc bao bài thơ của Mustang de Paris, tôi cảm thấy thơ anh gần gũi của nét đẹp quê hương, và nét đẹp thiên nhiên khi mà nỗi cảm xúc chứa chan dâng sóng dạt dào của biển Tiên Sa, của Nha Trang, của phố xá Mỹ Tho, của Đông Ba, của Gia Hội,... Đó là "Ngựa Hoang Nhớ Rừng", Mustang de Paris,

nhà thơ Tôn Thất Phú Sĩ, người bạn văn thơ của tôi đóng góp hằng trăm bài tình thơ cũng như thơ ca ngợi quê hương, và thơ xao xuyến với thiên nhiên. Những áng thơ mượt mà đó sẽ đóng góp vào trong vườn hoa thi ca của văn học sử Việt Nam. Tôi viết những dòng này cho anh, Mustang de Paris.

Việt Hải Los Angeles